

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **D. T. B.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika (dále jen **Vietnam**), trvale bytem Vietnam, V., v České republice bytem D., zastoupené advokátem Mgr. Markem Čechovským, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P.O.Box 78, 130 51 Praha 3 (dále jen **žalovaná**), v řízení o žalobě ze dne 15.9.2014 proti rozhodnutí žalované ze dne 3.9.2014 č.j. X o *správní vyhoštění*,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

S účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen **s.ř.s.**). Doručením žaloby soudu dne 15.9.2014 bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. s.ř.s.).

Včasnou žalobou ze dne 15.9.2014 se žalobkyně domáhá přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalované ze dne 3.9.2014 č.j. X*, protože dle ní správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci (a, b), a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 *správního řádu*, tj. zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen **SR**), a také důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch vyhoštění, ale jaksi opomněl zjišťovat i skutečnosti v její prospěch. Dále bylo namítáno nedostatečné vypořádání odvolacích námitek (c) a porušení ust. § 89 odst. 2 *správního řádu* a to zejména vypořádání odvolací námítky pokud jde o mezinárodně-právní závazky ČR, kdy odvolací správní orgán na místo řádného posouzení této

námítky a zaujetí stanoviska, tak jak mu ukládá správní řád, odkazuje na závazné stanovisko OAMP MV ČR, což je v rozporu s ust. 68 odst. 3 správního řádu, který ukládá správnímu orgánu řádně odůvodňovat své rozhodnutí, neboť žalobkyně namítala porušení mezinárodněprávních závazků, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života, což je však otázka, kterou si musí v průběhu správního řízení zodpovědět sám správní orgán vedoucí řízení o vyhoštění a nelze v tomto ohledu odkazovat na závazné stanovisko, které se vyjadřuje k otázce zcela jiné, a sice otázky možné závažné újmy. Žalobkyně také vyjádřila (d) přesvědčení, že zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), zcela jednoznačně umožňuje správnímu orgánu za přihlédnutí k okolnostem případu zvolit jiné řešení, kterým nemusí být uložení správního vyhoštění. Za pobyt bez povolení k pobytu je možné uložení pokuty, či dokonce bez uložení pokuty je možné vydání výjezdního příkazu, který účastníku řízení umožní opuštění území tak, aby se mohl opět vrátit. Rovněž bylo namítáno (e), že byla stanovena nedostatečná lhůta pro opuštění území, kdy doba 20 dnů s ohledem na délku předchozího pobytu žalobkyně na území ČR a její rodinné zázemí, které zde má vytvořeno, je tato doba nepřiměřená a to zejména s ohledem na skutečnost, že už jenom obstarání letenky do Vietnamu, tak aby neplatila horentní sumy za rychlost, zabere mnohem více času, stejně tak i ukončení nájmu a vyklizení bytu. Také byla zdůrazněna (f) nepřiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k tomu, že v souladu se zákonem má žalobkyně právo na navrácení pobytového oprávnění, které jí bylo zrušeno pro pobývání po nepřiměřenou dobu mimo území ČR, když dříve zde pobývala na základě povolení k trvalému pobytu téměř 15 let, přitom splňuje veškeré podmínky pro to, aby jí pobytové oprávnění bylo navraceno, ale správním vyhoštěním je to zcela znemožněno. Dle žalobkyně (g) nebyla dostatečně odůvodněna přiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k jejímu soukromému a rodinnému životu, čímž došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu a tedy i k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí zejména proto, že nebyly hodnoceny pro rozhodnutí ve věci relevantní skutečnosti; poukázala i na to, že má na území ČR manžela, s nímž sdílí společnou domácnost, tudíž orgán prvního stupně přitom přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění posuzoval zcela povrchně a žalovaná odmítla námítky žalobkyně bez jakéhokoliv jejich posouzení, kdy tyto odmítá, aniž by rozhodnutí jakkoliv posoudila. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem při nedostatečně zjištěném stavu věci, nerespektování základních zásad činnosti správních orgánů a řádné neposouzení přiměřenosti správního rozhodnutí, které má zcela zásadní význam pro život žalobkyně; dále byla požadována náhrada nákladů řízení bez specifikace. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí.)*

Napadeným rozhodnutím ze dne 3.9.2014 č.j. X žalovaná zamítla odvolání žalobkyně dle § 90 odst. 5 SŘ a potvrdila rozhodnutí PČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, č.j. X ze dne 15.4.2014 ve věci správního vyhoštění, neboť odvolací námítky neshledala oprávněnými, nalézací správní orgán zjistil náležitě skutečný stav věci, opatřil si pro rozhodnutí potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobkyně a správní vyhoštění bylo dle názoru žalované vydáno v souladu s právními předpisy; nalézací správní orgán svá zjištění a závěry popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého jednoznačně vyplývá, jaké protiprávní jednání je žalobkyni vytýkáno a jaké opatření bylo následně přijato. Zdůrazněna byla i skutečnost, že před odjezdem do Vietnamu v lednu 2008 žalobkyně s manželem nežili společně a byli přihlášeni k pobytu na různých místech ČR a v období od ledna 2008 do dubna 2013 žalobkyně se svým manželem neudržovala žádný vztah a nežila ve společné domácnosti; po

návratu do ČR se dnem 22.4.2013 přihlásila k pobytu na adrese D., přičemž její manžel byl až do 26.2.2014 přihlášen k pobytu v P., přesto žalobkyně dne 8.2.2014 do protokolu o vyjádření účastníka řízení tvrdila, že již 6 měsíců žijí společně v D. na uvedené adrese, což nebylo hodnověrným způsobem prokázáno, jak vyplývá z pobytové kontroly v místě bydliště. Žalovaná připustila, že vycestování žalobkyně s sebou ponese ukončení její stávající pracovní činnosti (jde však o pracovní činnost nelegální), na kterou je navázáno ubytování, jde však o nutný důsledek jejího protiprávního jednání. Přijetí opatření ve formě správního vyhoštění však je v případě žalobkyně nutností, neboť na území ČR svým pobytem bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, porušila základní povinnost cizince pro pobyt na území hostitelské země. Nelze pochybovat o tom, že je ve veřejném zájmu, aby se na území ČR zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy hostitelské země. K protiprávnímu jednání, které bylo předmětem vedeného řízení, však je nutno jako vážnou přitěžující okolnost navíc přičíst i nelegální výkon její pracovní činnosti v herně, kde vypomáhala s úklidem, či skutečnost, že si svého neoprávněného pobytu na území ČR musela být vědoma a navíc rozhodnutí z května 2013 již nabylo právní moci a žalobkyni jím byla uložena povinnost opustit území do 30-ti dnů (*žalobkyně osobně převzala rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ze dne 20.5.2013, č.j. X, kterým jí byla stanovena lhůta k vycestování z území ČR a v řízení o odvolání proti tomuto rozhodnutí byla zastoupena zmocněným zástupcem, který převzal rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 11.12.2013, č.j. X, a měl ji informovat o pravomocně ukončeném řízení o zrušení platnosti povolení trvalého pobytu a povinnostech z toho pro ni vyplývajících*); rovněž bylo připomenuto, že žalobkyně dobrovolně území ČR opustila téměř na 5 let v lednu 2008 a také, že při uložení správního vyhoštění ve stanovené délce 6-ti měsíců byla posouzena také přiměřenost dopadu tohoto uloženého správního opatření, kdy byla zohledněna také v odvolání namítaná délka pobytu na území ČR. Důvodnou nebyla shledána ani námitka ohledně nepřiměřeně krátké lhůty k vycestování, neboť žalobkyně vlastní platný cestovní doklad a tudíž doba 20-ti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí je dostatečná k zajištění letenky mimo území členských států Evropské unie a její tvrzení o tom, že má na území ČR vytvořeno veškeré rodinné a sociální zázemí bylo hodnoceno jako účelové, jelikož v průběhu řízení vyplynulo, že na území ČR nevlastní žádný movitý či nemovitý (majetek), nemá legální pracovní zázemí, kromě známých z vietnamské komunity zde nemá žádné české přátele a o ČR má téměř minimální povědomí; sice v ČR pobývá její manžel, přičemž pevnost a trvalost jejich vztahu a sdílení společné domácnosti, žádným hodnověrným způsobem neprokázala.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 30.9.2014 závěrem navrhla zamítnutí žaloby pro neshledání pochybení ve svém postupu, odkázala zejména na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí předcházející, protože protiprávní jednání žalobkyně bylo nalézacím správním orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno, ani nebyla zjištěna taková procesní pochybení, která by způsobovala nezákonnost vedeného řízení, potažmo pak rozhodnutí, které z takového řízení vzešlo a to i vzhledem k aktuálně uplatněným žalobním námitkám (ohledně porušení mezinárodně právních závazků ČR, ohledně možného uložení výjezdního příkazu místo vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, o délce lhůty stanovené k opuštění území ČR, ohledně nepřiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění vzhledem k možnému navrácení pobytového oprávnění a ohledně nepřiměřenosti ve smyslu § 119a odst. 2 zákona), neboť má za to, že v rámci vedeného správního řízení se zcela dostačujícím způsobem vypořádali se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedla žalobkyně. Žalovaná souhlasila také, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání.

Ze zasláního správního spisu žalované vyplývá, že všechny skutečnosti uvedené v odůvodnění předcházejícího rozhodnutí ze dne 15.4.2014 i žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 3.9.2014 odpovídají obsahu spisu – oznámení o zahájení správního řízení dne 8.2.2014 a sepsání i protokol s žalobkyní o vyjádření účastníka; závazné stanovisko MV ze 14.3.2014 (vycestování je možné). Rovněž z něho vyplývá, že rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, Oddělení pobytu cizinců Plzeňský kraj, Plzeň, ze dne 20.5.2013 č.j.: X, které nabylo právní moci dne 16.12.2013, byla výrokem I. zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona a výrokem II. byla dle § 77 odst. 3 zákona stanovena lhůta k vycestování z území ČR do 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s odůvodněním, že pobývala mimo území států EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, když Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 11.12.2013 č.j. X zamítla odvolání žalobkyně a rozhodnutí ze dne 20.5.2013 potvrdila (právní moc 16.12.2013), takže žalobkyně měla vycestovat z území ČR nejpozději do 15.1.2014, což nesplnila (poznámka soudu: v době rozhodování uvedené komise byla žalobkyně zastoupena advokátem Mgr. Markem Čechovským).

Žalobkyně po doručení vyjádření žalované v podání ze dne 21.10.2014 sdělila, že právní zástupce žalobkyně trvá na nařízení jednání.

Ústního jednání konaného dne 5.11.2014 se nezúčastnila žalobkyně (omluvená svým zástupcem) a žalovaná, která svoji nepřítomnost ani neomluvila; zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě s tím, že jedinou žalobní námitkou je nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 119 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť doba neoprávněného pobytu žalobkyně na území ČR s přihlédnutím k jejím vazbám na území ČR včetně délky předchozího pobytu se jeví jako nepřiměřená k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Podstatným je i důvod, pro který bylo žalobkyni zrušeno povolení k trvalému pobytu, a to její pobyt mimo území ČR, tedy objektivní stav, nikoli porušení jakékoli právní povinnosti s tím, že i zákon o pobytu cizinců v ust. § 66 odst. 2 vyjadřuje intenzitu společenské škodlivosti jednání, zakládající důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu, neboť žalobkyně je oprávněna do 3 let od nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu o tento druh pobytu znovu požádat bez toho, aby prošla žádostí o dlouhodobé vízum, dlouhodobý pobyt a teprve po 5 letech dlouhodobého pobytu jí bylo umožněno požádat o pobyt trvalý. Závěrem zástupce žalobkyně navrhl, aby bylo rozhodnutí žalované ze dne 3.9.2014 zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení a soud žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu 3 úkonů právní služby, 3-krát režijní paušál zvýšený o DPH k rukám právního zástupce.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat

zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Soud připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí *vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (30.6.2014)*, a přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (*splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu*).

Dle § 118 odst. 1 zákona správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Podle § 118 odst. 3 zákona doba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování z území kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování z území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování z území je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje.

Dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů shora citovaných a upřesněných při ústním jednání zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 3.9.2014 a soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná i přes přesvědčení žalobkyně o její důvodnosti. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsala celý průběh řízení, vyjádřila se ke všem odvolacím námitkám, přičemž žádnou neshledala důvodnou, proto odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila rozhodnutí ze dne 15.4.2014. S odkazem na odůvodnění rozhodnutí ze dne 15.4.2014 žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobkyně, ani neporušil některou ze zásad správního řízení a správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 6 měsíců, po níž nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonem stanoveném rozmezí, a rozhodnutí nepostrádá náležitosti uvedené v § 68 odst. 3 správního řádu, správní vyhoštění bylo vydáno v souladu s právními předpisy a odpovídalo i okolnostem daného případu.

V této projednávané věci žalobkyně neprokázala pochybení žalované při vydání rozhodnutí ze dne 3.9.2014, ani soud nezjistil vady v řízení, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí a předcházejícího rozhodnutí ze dne 15.4.2014. Žalobkyni byla dána možnost před vydáním rozhodnutí se seznámit se spisem, která byla využita dne 18.3.2014

zástupcem žalobkyně, ale nebyly předloženy ani navrženy žádné důkazy na podporu jejích tvrzení. Za zjištěného stavu proto soud žalobu žalobkyně, na níž spočívá důkazní břemeno, neshledal důvodnou, neboť ani žalobní námitku o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí neuznal důvodnou, jelikož z odůvodnění rozhodnutí ze dne 3.9.2014 (str. 3-6) je zcela jednoznačně patrné, že důvodem správního vyhoštění žalobkyně je porušování právního předpisu, neboť na území ČR pobývá bez víza/povolení, ač k tomu nebyla oprávněna od 16.1. do 7.2.2014, když předtím shora uvedeným rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR ze dne 20.5.2013 č.j.: X bylo rozhodnuto výrokem I. o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně na území ČR podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona a výrokem II. byla dle § 77 odst. 3 zákona stanovena lhůta k vycestování z území ČR do 30-ti dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí s odůvodněním, že pobývala mimo území států EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců a následně Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne 11.12.2013 č.j. X zamítla odvolání žalobkyně a rozhodnutí ze dne 20.5.2013 potvrdila (*právní moc 16.12.2013*), takže žalobkyně měla vycestovat z území ČR nejpozději do 15.1.2014, což nesplnila. Žalobkyně se tudíž na území ČR zdržovala od 16.1.2014 bez víza, tedy protiprávně, ale přesto se dovolává toho, aby v jejím případě nebylo postupováno v souladu s platným právem ČR, v jejíž pravomoci je stanovení podmínek, za nichž stát umožní cizincům pobyt na svém území a v případě jejich porušení dochází k sankcím v souladu s příslušnými zákony, když v ČR se jedná hlavně o zákon o pobytu cizinců. Za dané situace si žalobkyně musela být dostatečně vědoma, a nepochybně si toho i vědoma byla, že zde pobývá bez právního důvodu od uvedeného data, když vůbec nerespektovala pravomocné rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a neopustila území ČR, ač tak učinit měla, nemůže tedy očekávat, že toto její protiprávní jednání bude tolerováno. Od 16.12.2013 měla 30 dní na vycestování z území ČR, tudíž již tehdy si mohla zajistit letenku do Vietnamu, rovněž tak i po datu 16.1.2014, kdy rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nabylo právní moci a bylo pouze její věcí, že na danou situaci nijak nereagovala. Žalobkyně má možnost po vycestování z ČR vyřídit si svoje záležitosti a uspořádat je tak, aby získala vízum k pobytu v ČR a případně požádala i o povolení k trvalému pobytu na území ČR, pokud o to ještě bude mít zájem a splní zákonné podmínky. Soud neshledal žádné pochybení žalované v řízení o odvolání žalobkyně ani v řízení před nalézacím orgánem, jelikož žalovaná se s obsahem odvolání vypořádala dostatečně i srozumitelně, zohlednila vše podstatné (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí), když i dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanovila toliko na 6 měsíců, ač ji lze stanovit až na 3 roky, stejně tak i doba k vycestování z území ČR není nepřiměřeně krátká, proto námitka žalobkyně o nepřiměřenosti správního vyhoštění je lichá s ohledem na všechny zjištěné a shora uvedené rozhodné skutečnosti. Se závěry žalované se ztotožňuje i soud, který odkazuje pro stručnost na odůvodnění napadeného i jemu předcházející rozhodnutí.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*), dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Žalovaná postupovala zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona a správního řádu dle názoru soudu, řádně zjistila skutkový stav, žádným způsobem nezkrátila žalobkyni v jejích právech před či při vydání napadeného rozhodnutí, tedy neporušila § 3 ani jiné paragrafy správního řádu, jelikož postupovala v průběhu řízení řádně. Napadené rozhodnutí soud shledal přezkoumatelným a i vydaným v souladu se zákonem, jelikož žalovaná v jeho odůvodnění v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vyjádřila srozumitelně důvody výroku rozhodnutí, uvedla podklady pro jeho vydání i úvahy, jimiž se řídila při jejich hodnocení a při

výkladu právních předpisů, rovněž i informace o vypořádání se se skutečnostmi uvedenými žalobkyní.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaná nepožadovala náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 5. listopadu 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně